

Arrest

nr. 182 111 van 10 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2017 wordt verzoekster in illegaal verblijf aangetroffen in België door de lokale politie van Antwerpen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 januari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw die verklaart te heten:

naam: [O.]

voornaam: [V.]

geboortedatum: [...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van een geldig paspoort met visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden of om de overname te vragen aan Italië.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het

niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster ontwikkelt een eerste middel ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel vevat in artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de formele motiveringsplicht vevat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de materiële motiveringsplicht, in zoverre de bestreden beslissing de mogelijkheid inhoudt dat zij wordt teruggedleid naar haar herkomstland Nigeria. Verzoekster wijst op het gegeven dat zij nog een asielaanvraag in Italië hangende heeft.

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar Nigeria zal worden gerepatrieerd. Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten stappen ondernemen om verzoekster over te dragen aan Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zo dat verweerder op 9 februari 2017 een terugnameverzoek heeft gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening). Ter terechtzitting bevestigt

verweerder uitdrukkelijk dat het de bedoeling is verzoekster over te dragen aan Italië, en er geen stappen worden ondernomen om verzoekster te repatriëren naar haar herkomstland.

Waar verzoekster aanvoert dat zij vreest te worden gerepatriëerd naar Nigeria en zij deze vrees zou putten uit de bewoordingen in de beslissing tot vasthouding waarin zulks niet wordt uitgesloten, doet dit geen afbreuk aan de effectieve contactopname door de Belgische autoriteiten met de Italiaanse autoriteiten en hun vraag tot terugname van verzoekster op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

De Raad benadrukt dat, zolang verzoeksters asielpcedure hangende is in Italië, zij overeenkomstig artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening de garantie heeft dat Italië haar zal terugnemen en haar asielaanvraag verder zal behandelen. Artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, terug te nemen en punt 2 van deze bepaling legt Italië op het asiilverzoek verder te behandelen.

Zoals verzoekster zelf stelt, is haar asielaanvraag in Italië nog in behandeling. Uit een van de door haar voorgelegde stukken blijkt zo ook dat zij op 31 maart 2017 in Milaan een afspraak heeft voor de verlenging van haar verblijfsvergunning in afwachting van de vaststelling van de territoriale commissie die haar asielaanvraag zal onderzoeken. Uit het voorgaande blijkt verder dat de Belgische autoriteiten dit erkennen en stappen hebben ondernomen om verzoekster over te dragen aan Italië op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster ook in België steeds, ook tijdens haar vasthouding, een asielaanvraag kan indienen om zich er van te verzekeren dat zij in geen geval naar haar herkomstland zal worden teruggestuurd in uitvoering van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorafgaandelijk onderzoek van haar asielmotieven. Er kan wel degelijk van verzoekster zelf worden gevraagd dat zij de vereiste stappen zet om haar belangen veilig te stellen. Op geen enkele wijze duidt zij ook, ondanks een uitdrukkelijke vraag hiertoe ter terechtzitting, waarom zij Italië heeft verlaten en naar België is gekomen en waarom zij dan mogelijk niet langer haar asielpcedure in Italië wenst verder te zetten doch zij zich evenmin richt tot de Belgische autoriteiten voor bescherming.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan niet worden ingezien dat artikel 3 van het EVRM of het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Er zijn voldoende garanties dat verzoekster haar asielaanvraag behandeld kan zien voordat zij eventueel wordt teruggestuurd naar haar herkomstland Nigeria.

In zoverre verzoekster nog een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht, waar volgens haar ten onrechte niet werd gemotiveerd waarom haar lopende asielpcedure in Italië dan geen hindernis vormt voor het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad allereerst op dat het gegeven dat verzoekster in Italië een asielpcedure hangende heeft haar nog niet toelaat tot een verblijf in België. Verweerder kon vaststellen dat verzoekster onrechtmatig op het Belgische grondgebied verbleef. Verzoekster betwist ook op geen enkele wijze dat er in haar hoofde sprake is van een risico op onderduiken of dat het onrechtmatig is waar haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Haar betoog vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente motieven die aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig ten grondslag liggen. Verweerder heeft verder geduid dat verzoekster dient te worden vastgehouden *“teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden of om de overname te vragen aan Italië”*. Intussen staat duidelijk vast dat verweerder de terugname heeft gevraagd aan Italië en hij voornemens is verzoekster over te dragen aan Italië. Nu er geen stappen worden ondernomen om haar uit te wijzen naar Nigeria en er voldoende garanties zijn dat verzoekster in geen geval zal worden verwijderd naar het herkomstland voordat zij, indien gewenst, haar asielaanvraag behandeld kan zien, blijkt niet dat verzoekster op dit punt een ernstige grief heeft of het vereiste belang bij haar betoog.

Het middel is, in de aangegeven mate, niet ernstig.

3.3.2.2.1. Verzoekster ontwikkelt een tweede middel ontleend aan de schending van artikel 3 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht, in zoverre de bestreden beslissing inhoudt dat zij wordt teruggeleid naar Italië.

Zij stelt als volgt:

“Hierboven is gebleken dat de Belgische autoriteiten kennis hebben van het gegeven dat verzoekster asiel heeft aangevraagd in Italië, en dat zij als gevolg hiervan verzoekster willen terugleiden hetzij naar de nationale autoriteiten hetzij naar Italië.

Een terugkeer naar Italië is strijdig met art. 3 EVRM, minstens had de Belgische overheid moeten argumenteren waarom deze terugkeer niet strijdig zou zijn met art. 3 EVRM.

Uit het voorlopig verblijfsdocument van verzoekster blijkt dat zij gedomicilieerd was te [...] Milaan. Het betreft een opvangplaats voor asielzoekers, uitgebaat door Progetto Arco en verbonden aan de prefectuur van Milaan:

<https://www.progettoarco.org/cosa-facciamo/i-nostri-servizi/accoglienza-migranti.html>

"Ai cittadini stranieri che anno invece richiesta di asilo politico o di protezione internazionale in Italia offriamo ospitalità in strutture di accoglienza convenzionate con la Prefettura di Milano e Lecco e attraverso lo SPRAR, il Sistema di Protezione per Richiedenti Asilo e Riuniti, che gestiamo in collaborazione con il Comune di Milano all'interno di due strutture comunitarie e di alcuni appartamenti."

Vrij vertaald: "Aan migranten, die in Italië een asielaanvraag indienen of een aanvraag tot internationale bescherming, bieden wij opvang in opvangstructuren die worden overeengekomen met de prefectuur van Milaan en Lecco en via het SPRAR, dat wij beheren in samenspraak met de stad Milaan vanuit twee gemeenschapsstructuren en enkele appartementen."

Zij heeft deze opvangplaats verlaten.

Een asielzoeker die voorheen genoot van een opvangplaats in Italië en deze vervolgens heeft verlaten, heeft geen recht op opvang meer bij zijn terugkeer.

Tegen deze uitsluiting uit de opvang kan er weliswaar een beroep worden aangetekend, mits de asielzoeker bewijst dat hij de opvang heeft verlaten wegens overmacht of ernstige persoonlijke redenen (een vertrek naar een andere lidstaat valt hier uiteraard niet onder):

Zie CIR, Reduction or withdrawal of reception conditions, <http://www.asylumineurope.org>:

“According to the previous Reception Decree the Prefect of the Province where the asylum seeker's accommodation centre is placed may decide on an individual basis with a motivated decision to revoke material reception conditions on the following grounds:

1. The asylum seeker did not present him or herself at the assigned centre or left the centre without notifying the competent Prefecture;

...The LD 142/2015 confirms the abovementioned grounds for withdrawal of reception conditions. Neither previous nor present law provide for any assessment of destitution risks when revoking accommodation.

According to the Reception Decree, when asylum seekers failed to present themselves to the assigned centre or leave the centre without informing the authorities, the centre managers must immediately inform the competent Prefecture.² In case the asylum seeker spontaneously presented him or herself before the police authorities or at the accommodation centre, the Prefect could decide to readmit the asylum seeker to the centre if the reasons provided were due to force majeure or unforeseen circumstances. In this respect, LD 142/2015 confirms the procedure foreseen by the previous Reception Decree, however it has added “serious personal reasons” as the ground to be readmitted to the centre.³ Moreover, while assessing the withdrawal of reception conditions, the Prefect must take into account the specific conditions of vulnerability of the applicant.⁴

According to the previous Reception Decree 140/2005 and the LD 142/2015, asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Tribunal (TAR) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions.⁵ To this end, they can benefit from free legal aid. In reality, appeals are rarely lodged mainly due to the fact that asylum seekers who do not present themselves at the centres or leave the centres after their arrival have usually left Italy in order to enter other EU countries. In practice, however, material conditions can be reinstated after having been withdrawn.”

Vrij vertaald: "Volgens het vorige opvangdecreet mocht de prefect van de provincie van de opvangplaats van de asielzoeker beslissing op een individuele basis en op basis van een gemotiveerde beslissing om de opvang in te trekken op een van de volgende gronden:

1 De asielzoeker heeft zich niet aangeboden aan het opgegeven centrum of heeft dit verlaten zonder de prefectuur hiervan te verwittigen. ... Het decreet 142/2015 bevestigt deze gronden voor het intrekken van de opvangcondities: noch de vorige noch de huidige wetgeving voorziet in de verplichting om te onderzoeken of de asielzoeker behoeftig is. Volgens het Opvangdecreet, als een asielzoeker nagelaten heeft zich aan te bieden aan het aangeuide centrum of als hij dit verlaten heeft zonder de autoriteiten hiervan op de hoogte te brengen moet de manager van het centrum onmiddellijk het bevoegde politiekantoor hiervan verwittigen. Als de asielzoeker zich nadien opnieuw spontaan aanbiedt bij de politie of het opvangcentrum, kan de prefect beslissing om de asielzoeker opnieuw toe te laten als hij dit

laatste heeft verlaten wegens onvoorziene omstandigheden of wegens overmacht. In dit opzicht bevestigt het decreet 142/2015 deze procedure voorzien in het Opvangdecreet, maar het voegt eraan toe dat "ernstige persoonlijke redenen" eveneens kunnen worden beschouwd als een reden om opnieuw te worden toegelaten. Verder moet de prefect rekening houden met de kwetsbare profielen. Volgens het vorige Opvangdecreet 140/2005 en volgens het decreet 142/2015, kan de asielzoeker een beroep indienen voor de Regionale Administratieve Rechtbank tegen de beslissing van de Prefect om het recht op opvang in te trekken. Hiervoor kan hij genieten van juridische bijstand. In werkelijkheid wordt zo'n beroep zelden ingediend aangezien de desbetreffende asielzoekers meestal naar het buitenland zijn vertrokken. In de praktijk kan het recht op opvang terug worden toegekend nadat het werd ingetrokken." OSAR, *Aufnahmebegingungen in Italien. Italien*, <https://www.fluechtlingshilfe.ch/herkunftstaender/dublin-staaten/italien-1.html>:

"Problematisch ist die Unterbringungssituation für Personen, die bereits vor ihrer Weiterreise in einem Zentrum gewohnt haben. Wird das Zentrum verlassen, muss nach den rechtlichen Vorgaben vorgängig eine Bewilligung für eine Abwesenheit vom Zentrum eingeholt werden. Wenn eine Person ohne Meldung das Zentrum verlässt, so wird von einer freiwilligen Abreise ausgegangen und die Person verliert ihren Anspruch auf Unterbringung.¹²² Dieser kann unter Umständen wieder er-teilt werden. Dazu müssen die betroffenen Personen einen Termin mit der Präfek-tur vereinbaren und erklären, aus welchen Gründen sie das Zentrum verlassen haben. Die Präfektur entscheidet dann, ob die Person wieder aufgenommen wird. Bis dahin hat die Person keinen Zugang zu einer staatlichen Unterbringungs-einrichtung. Wenn die Präfektur die Wiederaufnahme ablehnt, gibt es keine Unterbringungs-Alternativen, die vom Staat zur Verfügung gestellt werden. Wird eine Person wieder in das System aufgenommen, wird sie im Fall von Platz-mangel auf den letzten Platz auf der Warteliste gesetzt, falls keine Notfallsituation im Sinne einer besonderen Verletzlichkeit vorliegt." (SFH, p. 23)

Vrij vertaald: ****Problematisch is de opvang van personen, die voor hun vertrek uit Italië gewoond hebben in een centrum. Indien men het centrum verlaat, moet men een toestemming van afwezigheid verkrijgen van het centrum. Indien een persoon zonder verwittiging het centrum verlaat, gaat men ervan uit dat deze vrijwillig vertrokken is, en verliest hij het recht op opvang. Het recht op opvang kan opnieuw verkregen worden onder welbepaalde omstandigheden. Daartoe moet de persoon een afspraak maken met de prefectuur en toelichten omwille van welke redenen hij het centrum heeft verlaten. De prefectuur beslist dan of die persoon terug aanvaard mag worden. Tot dan heeft hij geen toegang tot de staatsopvang. Indien de prefectuur de aanvraag afwijst, bestaat er geen alternatieve staatsopvang. Als de persoon opnieuw wordt aanvaard, dan wordt hij als laatste op de wachtlijst geplaatst in geval van plaatsgebrek, tenzij er omstandigheden zijn die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid.**

Weliswaar was er tijdelijk voorzien in opvang voor Dublin-terugkeerders, die werd gefinancierd door de Europese Gemeenschap. Echter in het AIDA rapport staat vermeld dat deze opvanginitiatieven werden beëindigd in juni 2015:

"The aforementioned projects providing accomodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 (...)"

vrij vertaald: "De bovenstaande projecten die voorzagen in opvang voor Dublin terugkeerders en gefinancierd werden door ERF werden beëindigd in juni 2015."

Als gevolg hiervan worden de Dublin terugkeerders onderworpen aan hetzelfde regime als de gewone asielzoekers in Italië.

Terzake heeft de D.V.Z. duidelijk niet voldaan aan haar onderzoeksplicht of een terugkeer naar Italië strijdig is met artikel 3 EVRM.

Asielzoekers, die niet kunnen genieten van staatsopvang, leven in mensonwaardige omstandigheden:

OSAR, *Aufnahmebegingungen in Italien. Italien*, <https://www.fluechtlingshilfe.ch/herkunftstaender/dublin-staaten/italien-1.html>:

"Aufgrund mangelnder Kapazitäten im offiziellen Aufnahmesystem leben in verschie-denen Städten Italiens Asylsuchende und Schutzberechtigte in besetzten Häusern o-der Hüttensiedlungen, meistens unter unakzeptablen Bedingungen. (pagina 44) (vrij vertaald: "Ingevolge het tekot aan opvangcapaciteit in het officiële circuit leven asielzoekers en personen met een beschermingsstatuut in verschillende Italiaanse steden in kraakpanden of nederzettingen in onaanvaardbare omstandigheden.")

Die Lebensbedingungen der Asylsuchenden und Flüchtlinge in den besetzten Häu-tern, Slums und auf der Strasse sind menschenunwürdig. Sie leben am Rande der Gesellschaft ohne jegliche Perspektive auf eine Verbesserung ihrer Situation." (pagina 49)" (Vrij vertaald: de levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in kraakpanden, sloppenwijken en op de straat zijn mensonwaardig. Zij leven aan de rand van de maatschappij zonder perspectieven op verbetering.")

Het aantal opvangplaatsen bij NGO's in te beperkt om de daklozen opvang te kunnen bieden:

"Hinzu kommen sowohl in Rom als auch in Mailand ein paar wenige Schlafplätze, die von NGOs oder kirchlichen Institutionen zur Verfügung gestellt werden. Deren Ka-pazitäten sind jedoch äusserst beschränkt. (SFH, pagina 10)" (Vrij vertaald: "Daar bovenop komen de luttele slaapplekken die in Rome

en Milaan ter beschikking worden gesteld door Ngo's of kerken. Hun capaciteit is echter uiterst beperkt.")

De bestreden beslissing is onwettig: Zij heeft tot doel om de vreemdeling te verwijderen naar Italië, hoewel dit strijdig is met art. 3 EVRM.

Minstens had de DVZ moeten argumenteren waarom deze terugkeer niet strijdig is met art. 3 EVRM."

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad merkt op dat het EHRM in recente rechtspraak, op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, heeft gesteld dat de situatie van de opvang van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland (EHRM 2 april 2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49; EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland; EHRM, 13 januari 2015, nr. 51428/10, §35). De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 én in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Verzoekster merkt op dat zij haar toegewezen opvangplaats in Milaan, Italië, heeft verlaten. Zij verwijst naar informatie op de website <http://www.asylumineurope.org> en in een rapport van OSAR van augustus 2016 dat de bevoegde prefectuur in de situatie dat de asielzoeker niet komt opdagen in de hem of haar toegewezen opvangvoorziening of deze zonder verwittiging verlaat, dit recht op materiële opvang kan intrekken. Zij stelt dat beroep kan worden aangetekend tegen deze beslissing, doch enkel mits wordt aangetoond dat men de opvang heeft verlaten wegens overmacht of ernstige persoonlijke redenen en een vertrek naar een andere lidstaat hier uiteraard niet onder zou vallen. Onder verwijzing naar passages in het OSAR-rapport stelt zij verder dat asielzoekers die niet kunnen genieten van staatsopvang in mensonwaardige omstandigheden leven.

In dit verband merkt de Raad op dat de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning

gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt verder op dat uit de door verzoekster aangehaalde bronnen blijkt dat in de praktijk opnieuw materiële opvang kan worden verkregen. Men dient zich hiervoor te wenden tot de bevoegde prefectuur en toe te lichten waarom men de materiële opvang heeft verlaten. In casu zijn deze redenen onbekend, nu verzoekster nalaat hieromtrent duidelijkheid te verschaffen zodat hieromtrent in het kader van huidige procedure ook geen verdere beoordeling kan plaatshebben. In afwachting van een beslissing van de prefectuur is er geen recht op opvang en indien de aanvraag wordt afgewezen bestaat er geen alternatieve staatsopvang. Er blijkt dat rekening wordt gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzakelijk maken. Verzoekster maakt prima facie niet aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen en dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. In zoverre uit de voorgelegde stukken blijkt dat in afwachting van een beslissing van de prefectuur geen opvang kan worden genoten en bij een positieve beslissing het mogelijk is dat men bij plaatsgebrek op een wachtlijst terecht komt tenzij er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, merkt de Raad nog op dat verzoekster vrijwillig haar opvangplaats in Italië heeft verlaten. Op geen enkel ogenblik brengt zij naar voor dat zij problemen heeft gekend in Italië of aldaar slecht behandeld zou zijn geweest. Niettegenstaande haar hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd ter zitting, duidt zij niet waarom zij Italië heeft verlaten en naar België is gekomen. Er dient verder te worden vastgesteld dat verzoekster verklaart reeds ongeveer één maand in België te verblijven. Zij werd vervolgens in illegaal verblijf aangetroffen in Antwerpen, zonder dat blijkt dat zij op enig ogenblik haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar maakte aan de Belgische autoriteiten of zich wendde tot deze Belgische autoriteiten om asiel aan te vragen, waardoor zij aldus evenmin kon beschikken over een door de overheid ter beschikking gestelde opvangplaats. Aldus blijkt evenmin dat zij in deze periode was aangewezen op de autoriteiten van een van de lidstaten om in haar basisbehoeften te voorzien. Ook op dit punt, en haar verblijfsomstandigheden in België, kan zij ter terechtzitting geen verduidelijking geven. Zij verklaart nochtans geen familieleden te hebben in België. Een loutere bewering geen eigen middelen te hebben, en een beroep te doen op een pro deo advocaat, kan in het licht hiervan ook niet volstaan zonder dat verzoekster voor het overige meer duidelijkheid brengt in haar situatie. Ook waar verzoekster stelt geen Italiaans te kunnen en aldus niet in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien in Italië betreft dit een loutere bewering die niet zonder meer kan worden aangenomen. Dit werpt geen nieuw licht op de zaak, nu zij werd aangetroffen in Antwerpen terwijl evenmin blijkt dat zij Nederlands kent en zij aangeeft hier reeds een maand te verblijven zonder dat blijkt dat zij zich diende te wenden tot de overheid voor opvang of steun. Verzoekster maakt aldus op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Italië onmiddellijk opnieuw dient te worden toegelaten tot de opvang of dat zij is aangewezen op dergelijke opvang om in haar basisbehoeften te voorzien, zo niet dat zij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld. De Raad herhaalt verder dat uit de door verzoekster aangebrachte rapporten blijkt dat in de praktijk het wel degelijk mogelijk is om opnieuw opvang te verkrijgen, ook al heeft men zonder verwittiging of toestemming de materiële opvangvoorziening verlaten, en de bevoegde prefectuur hierbij rekening dient te houden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid. Gelet op hetgeen voorafgaat, en nu verzoekster de Raad verder niet toelaat zicht te krijgen op haar concrete situatie, blijkt prima facie niet dat zij voor het overige kan volstaan met een loutere verwijzing naar passages in rapporten dat personen die buiten de staatsopvang vallen in Italië vaak in onaanvaardbare omstandigheden in de steden leven of er te weinig voorzieningen voor daklozen bestaan opdat alsnog dient te worden besloten tot een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Verzoekster blijft prima facie in gebreke om met voldoende concrete argumenten een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster verder ook geen individuele omstandigheden eigen aan haar geval aanhaalt. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster een alleenstaande volwassen vrouw is. Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Verzoekster is een alleenstaande jonge vrouw die heeft aangetoond zelf in staat te zijn de nodige regelingen te kunnen treffen indien haar niet onmiddellijk een opvangplaats door de overheid ter beschikking wordt gesteld. Minstens maakt zij niet aannemelijk dat hierover thans anders moet worden gedacht indien zij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. In recente rechtspraak bevestigt het EHRM dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn,

inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Er blijkt prima facie niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen in Italië aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië. Evenmin toont zij aan dat zij op individuele gronden een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Italië.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

In zoverre verzoekster nog een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dan wel van de materiële motiveringsplicht waar niet wordt geargumenteed waarom een terugkeer naar Italië niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM en niet blijkt dat dit is onderzocht, merkt de Raad op dat verzoekster door naar België te reizen en vervolgens geen asiel te vragen en waar zij aangaf hier reeds een maand illegaal te verblijven op het ogenblik dat zij door de politie toevallig wordt aangetroffen, zelf op geen enkele wijze aangaf dat haar komst naar België verband houdt met problemen in Italië die zich kunnen verzetten tegen een terugname door Italië. In deze situatie maakt zij niet aannemelijk dat er concrete gronden waren die nader dienden te worden onderzocht door het bestuur of waaromtrent diende te worden gemotiveerd. Verder verwijst de Raad naar voorgaande bespreking van het middel waaruit volgt dat verzoekster een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM niet aantoot.

Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster voert het volgende aan:

“Ieder redelijk mens ziet onmiddellijk in dat verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar zij dreigt verstoten te worden van de toegang tot de asielprocedure en de opvangfaciliteiten in Italië. Verzoeker kan niet voorzien in zijn eigen levensonderhoud in Italië: zij spreekt geen Italiaans. Bovendien heeft zij geen eigen middelen (ten bewijze hiervan wordt zij vertegenwoordigd door een pro Deo advocate in België). Dat het daarenboven evident is dat een terugkeer naar Nigeria zonder enig voorafgaand onderzoek van de redenen waarom zij is gevlucht, een onherstelbaar nadeel zal veroorzaken.”

Zoals werd gesteld bij de bespreking van de ernstige middelen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een ernstige grief op grond van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Italië heeft. Verder werd hierbij ook reeds vastgesteld dat verzoekster de garantie heeft dat zij, nu haar asielaanvraag in Italië hangende is, overeenkomstig de Dublin-III-Verordening (deze procedure is reeds opgestart) zal worden overgedragen aan Italië. Zij is ook steeds gerechtigd in België een asielaanvraag in te dienen om haar belangen veilig te stellen.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster voor het overige in gebreke blijft om aan te duiden welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar als gevolg zou hebben.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan twee van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS